

Mand, der har en jævn Indtægt, den samme Aar for Aar, bliver i høj Grad favoriseret overfor den Mand, der har den store Indtægt et Aar og Nul det næste. Naar han har den store Indtægt, bliver han nemlig beskattet baade til Stat og Kommune efter en meget større Skatteprocent end den Mand, der har den jævne Indtægt. Der er derfor slet ikke nogen Grund til Kritik her; men det er ganske rigtigt, at det falder i Øjnene. Jeg vil derfor fremsætte den Tanke, om man ikke kunde naa til et bedre Resultat ved at have en Gennemsnitsansættelse paa 3 Aar. Det skal ikke være helt ukendt i andre Lande, og man vil da neppe komme til saadanne tilsyneladende Misforhold som dem, der nu giver Anledning til Anke.

I 3die Stykke findes Bestemmelsen om Børnefradrag. Jeg vil kun udtale min Tilfredshed med den Formulering, det nu har faaet: at Børnefradraget i Almindelighed er 200 Kr., men dog saaledes, at det i Landkommuner, hvor Præsniveauet og Lefefoden maatte tale derfor, kan nedsættes efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse med indtil 100 Kr., ligesom det kan sættes op med indtil 100 Kr. i Købstadkommuner og dermed i Forbindelse staaende Landkommuner. Børnefradraget kommer derved mere i Samklang med, hvad der er vedtaget angaaende København og Frederiksberg. Jeg vil dog tillade mig at henstille, at man tager under Overvejelse, om dette Udtryk: „og de dermed i Forbindelse staaende Landkommuner“ er tilstrækkelig klart. Skal Afgørelsen henvises til ministerielle Resolutioner og Cirkulærer, som man dog saa vidt muligt burde søge at undgaa?

I § 8 findes den tidligere kendte Bestemmelse om, at Skatbeligningslister ikke maa offentliggøres i Pressen eller paa anden Maade. Den, der overtræder denne Bestemmelse, maa kunne idømmes Bøder efter den almindelige Bødeparagraf paa 400 Kr., men ikke desto mindre sker der af og til Offentliggørelse. Jeg er derfor tilbøjelig til at mene, at man skulde søge at træffe Foranstaltninger til, at Bestemmelsen blev haandhævet noget bedre.

Med § 10 gaar vi over til det Afsnit, der omhandler Skat til Erhvervskommunen. Det er jo navnlig angaaende Erhvervsskatten, der sker denne stadig tilbagevendende Tovtrækning, nemlig mellem Erhvervskommunerne, med København i Spidsen, og Opholdskommunerne. At der var et Misforhold til Stede, da man ingen Erhvervsbeskatning havde, er selvfølgelig. Der maatte indføres saadanne Regler, for at

ikke store Virksomheder, der laa i en Kommune og medførte betydelige Udgifter for denne, saa at sige skulde kunne unddrage sig at betale Skat til denne med Undtagelse af den Smule Hartkornsskat, der den Gang hvilede paa de Arealer, der hørte ind under den paagældende Virksomhed. Men under Erhvervsbeskatningen har man ogsaa inddraget andre, der, om jeg saa maa sige, ikke slider paa Kommunen og ikke tilføjer den Udgift, og denne Kreds har man ved de senere Ændringer i Loven stadig søgt at udvide og supplere for at plukke det mest mulige fra Opholdskommunen. Det var en god Bestemmelse, da man i sin Tid satte en Grænse paa 5 000 Kr. Man gik nemlig saa vidt i sine Bestræbelser fra Erhvervskommunens Side for at faa det mest mulige ud af Erhvervsbeskatningen, at man ikke tog i Betænkning at forøge det administrative Besvær ved at tage en hel Mængde Skatteydere med, som i Virkeligheden ikke gav noget nævneværdigt i Kassen. Man har ogsaa senere faaet Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber og dem, der kan ligestilles med disse, med. Der var i og for sig ikke megen Mening i, at de skulde med, men navnlig var der slet ingen Grund til at flytte dem op til det første Stykke, som det skete i det af Ministeren fremsatte Lovforslag, hvorved alle de kom med, der oppebærer et mindre Honorar, altsaa under de 5 000 Kr. Dette Attentat paa Opholdskommunerne er lykkelig og vel afslaaet i det andet høje Ting. Det glæder mig ligeledes, at man har sat fast, hvad der er „fast Ansættelse“. Der er rejst en Strid derom, man er endogsaa gaaet saa vidt, at man vilde hævde, det var fast Ansættelse, naar en Mand paa Daglon arbejder vedvarende paa en Fabrik, men det har ikke været Tanken fra først af.

Der er foreslaaet den Forandring, at en Person er skattepligtig til Udgangen af det Kvartal, hvori han flytter, i Mod sætning til den Regel, som blev indført ved den forrige Revision, at han skulde svare Skat indtil den første i Maaneden efter den Maaned, hvori han var flyttet til den anden Kommune. Jeg synes, det er en meget god og klar Regel, der foreslaas, men jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at Skattepligtens Ophør er noget forskellig i de forskellige Tilfælde: overfor en Kvinde, der gifter sig, overfor Dødsboer, overfor Fraflytning o. s. v. Skattepligten ophører til forskellige Kvartaler, og jeg synes, det vilde være hensigtsmæssigt, at den samme Regel var gældende. Det vilde være en Lettelse for Kommunalbestyrelsen.

I § 15 indføres en Overinstans for Er